

POKROK PUBLISHING CO.

vydáva POKROK ZÁPADU a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapid, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatní:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dříteř se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Dopisy z krubů členstva ochotně avořejně. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem avořejně.

Přehla často odvívá se v hlv lícenné skromnosti.

Červen jest nejkrásnějším měsícem v roce — je to měsíc růží a svateb.

Nikdo nemůže spravedlivě souditi, u něhož předseudek zaujal místo zdravého úsudku.

Nevíme, kolikátá už zpráva o úmrtí česko-amerického novináře končila takto: O slušný pohřeb postarali se jeho přátelé!

Náboženství učí, že víra bez skutků jest mrtvá a zrovna tak mrtvým jest bratrství, když zůstává jenom na papíře.

Žádný člověk není tak špatným, aby neměl některé dobré vlastnosti a žádný tak dokonalým, aby neměl některé chyby.

Historie jest snůškou lží, na nichž se lidé dohodli, prohlásil Napoleon, jenž kromě toho, že byl jedním z největších vojvoděů světových, měl neobyčejně vyvinutý pozorovací talent.

Nyní vyšlo na jevo, že Dick Metcalfe, redaktor Bryanova "Commoneru", měl jenom \$5,000 ročně služného a tu nikdo nemusi se mu diviti, že zatoužil po zlepšení svého postavení. Když česko-američtí redaktori byli tak mizerně placeni, sotva jednali by jinak.

Pan Bryan jest našedným etiletem bílé fetkvičky, po kteréž prý onedhy, s košíkem přes ruku, pátral po celém washingtonském tržišti, ale my, jako jeho dobří přátelé, mu tuto zálibu nijak neschvalujeme; neboť bílá fetkvička někdy způsobí takový pocit žizně, že ji ani ten nejsilnější "grape juice" neuhasi!

V Amsterdam, N. Y., zemřela onedhy jedna 72-letá slečna, která večer co večer rozsvěcovala světlo v okně, v očekávání, že vrátí se její milence, jenž sůstastnil se první bitvy ve válece občanské a od té doby nebylo o něm slech. Jsou tedy i ve skutečném životě romanece, ale jsou tak vzáejným zjevem, že budí zaslouženou pozornost.

Na distriktním sjezdu Mezinarodního sdružení badatelů v bibli, konaném v Hot Springs, Ark., přijaty byly resoluce, v nichž se prohlašuje, že peklo a pekelný oheň jsou jenom bájky a duchovní jsou žaslání, aby přestali těchto slov užívati. Nevíme, postlechnou-li, ale onen sjezd zasluhuje uznání za to, že řekl vořejně, co si ti opatrnější badatelé v bibli jenom myslí.

Slečna Anne Morganova, desera nevážno zesnulého amerického peněžního krále, před svým odjezdem do Evropy, kde stráviti hodlá léta ve své vile blíže Paříže, prohlásila, že "neudá žádného vztahu mezi prostitutou a nízkými mzdami mezi placenými". Sledná avšem mluví se zkušeností, a proto její diktaum mělo by skouzíti všecky agitaci o minimální mady pro dělnice!

V pětácti wardách v Chicagu po dlouhém pátrání bylo jich objeveno pčee sedm, v nichž bydlí skuteční Američané, a neměně i přes tuto skutečnost Chicago rádo se nazývá a jest nazýváno "typickým americkým městem", což bude dokladem toho, že k pravému američanství neřeba mít řadu předků, která by sabala až k Plymouthské skále a Mayfloweru.

Před senátním výborem v Misoursi, vyšetřujícímu otázku mzdy, prohlásila p. Lillian Stuartová, uznávaná autorita v otázce šatů a hygieny, že "šaty jsou zodpovědy za mčký život předomného dne, a jeho skandály a rozvody," ale předpověděla, že "v budoucnosti lidé budou nositi méně šatů, což zvýší mravní i fysickou úroveň člověčenstva". A také pravila p. Stuartová, že "muži mají krásnější postavy nežli ženy a jsou gracieznější, avšak civilisované ženy okrášlily se péry, poněvadž muži z ženských šatů učinili předmět obchodu, aby vydělávali peníze." Toto všecko zdá se nám takovým kaefstvím, že to prostě uvádíme a zdržujeme se vlastního úsudku.

Dívky v osmé třídě obecných škol v Clevelandu učí se hygieně nemluvat, která pozůstává v tom, že experimentují na skutečných živých dítkách, kteréž dohledem zkušené instruktorky svlekou, vykoupají, osuší, opráskují a uloží. To jisté jest užitečné vzdělání a ještě společnost lidská měla by se postarati o to, aby žádné z těch děvčátek, až ze školy vyjde, nemusilo se ubí jeti v továrně nebo v krámě a aby mohlo tu hygienu nemluvat uplatňovat u svých vlastních dětí v domácnosti, kde muž vydělal by dosti na slušné živobytí. To, po našem skromném náhledu, byl by účinný a vydatný boj proti společenskému zlu a proti celé řadě jiných společenských zlořádů.

Rev. Charles H. Brent, episkopální biskup na Filipínách, podnikl cestu z Liverpoolu přes oceán v mezpalubí, a když přišel v New Yorku pravil: "Přijel jsem v mezpalubí, poněvadž věřím, že místo duchovního jest s prostým lidem. Tam stýkal jsem se s přistěhovaleci, z nichž budou jednou američtí občané, a zdali tito jsou vzorkem všech, kteří přicházejí, pak Amerika má přičinu hloudu na své adoptované občany." To jest pěkná poklona, a celkem vzato, kdo setkáti se chce s pravými muži a pravými ženami, spíše je najde v mezpalubí oceánských parníků a v továrnách a dílnách a v dolech a domácnostech farmářských a dělnických, nežli v Newportu a mezi newyorskými "čtyřmi sty".

BYRANŮV MÍROVÝ PLÁN.

Před několika týdny zmínili jsme se na tomto místě o mírové akci sekretáře státu Bryana. Premier Wilsonovy administrace v podstatě předložil světovým vládnám návrh, aby se zavázaly, že žádná z nich nepustí se do války aspoň po dobu devíti měsíců, kdyby vyvstalo nějaké nedorozumění, jež mohlo by vésti k válce s nějakou jinou zemí a že během těch devíti měsíců činěny budou pokusy o urovnání sporu smírnou cestou, buď mezinárodním mírovým tribunálem v Haagu neb nějakým jinou mezinárodní komisí. Toto jest povšechný náět Bryanova plánu, podrobnosti sám ještě nevypracoval, ježto napřed slyšeti chtěl, zdali vlády světové vůbec jsou ochotny o tom jeho návrhu uvažovati.

Můžeme říci, že výsledek byl překvapující, a kdyby se Bryanovi podařilo plně jeho uskutečnit, stal by se jedním z největších mužů v historii — neboť dá se očekávati, že v budoucnosti sláva a zásluhy nebudou měny tím, kdo kolik vítěných bitvy vyhrál, kolik životů lidských zahubil, nýbrž podle toho, jakou kdo službu člověčenstvu prokákal — jak kdo doveřel zachovávat a nikoli ničiti.

Ani jediná ze světových vlád neodpověděla odmítavě, ačkoli některé vydávaly si bílí vysvětlění, a následující vyjádřily souhlas s plánem Bryanovým: I. talie, Velká Británie, Francie, Brazílie, Švédsko, Norsko, Peru,

Rusko a minulý týden přihlásil se Japan, tedy země, s kterou přítomně Spojené Státy mají vážné nedorozumění. Zdá se vůbec, že Japan kupiti má rafavé uhlí na hlavu Strýčka Sama, neboť nejnom hotov jest přistoupiti na plán jed. po devět měsíců v San Francisku, tedy na výstavě konané v tomto státě, kde dostalo se Japoncům takové smrtelné "urážky".

Bryanův plán nepodmínuje odbrojení, avšak jest velikým krokem k němu. Kdyby země, mezi nimiž vážné nedorozumění vzniklo, po devět měsíců usilovaly, aby se to urovnalo smírnou cestou, kdyby svůj spor předložily stranannému mezinárodnímu tribunálu, vůbec do války by se nepustily, na to by každý mohl vzíti jed. Je to od náhle vzplanuvšího veřejného mínění, jako se stalo před válkou se Španělskem, kdy vyhozena byla v Havanském zálivu bitevní loď Maine, jest to od umělého rozdmýchání vášní a plamených a národnostních nenávností, za čímž často jsou vyraibitelé zbraní a střeliva a budovatelé bitevních lodí, jak v Německu bylo nade všecko pochybnost dokázáno, jest to z těchto stran a pramenů, odkud nebezpečí brozí.

Za devět měsíců zvířetila by ta "druhá střízlivá myšlenka", zvířetíl by umírněný úsudek, zvířetíl by zdravý rozum a kdyby se vidělo, že války jsou vlastně znemožněny, národy přestaly by vynakládati takové nesmírné sumy na zbrojení, na militarismus. V tom spočívá ta pravá hodnota Bryanova plánu.

DVOJÍ SVOBODA.

V těchto dnech Frederick C. Howe, spisovatel a ekonom, předložil prezidentu Wilsonovi a senátoru Kernovi pamětní spis, podepsaný asi čtyřiceti vynikajícími sociology, v němž žádán jest kongres, aby zahájil vyšetřování porušování ústavních práv a v budoucnosti všem podobným přehlmatům zamezil a zabránil. Z posledních doby uváděny jsou zvláště křiklavé doklady ze stávek v Paterson a Passaic, N. J.; Lawrence, Mass.; Little Falls, N. Y., a Charleston, W. Va., kde prý policejní moc byla svrhována a všechna ústavní práva porušována a slápana.

Při předložení pamětního spisu pravil Howe mezi jiným:

"Chránění občanské svobody jest důležitějším, nežli clo neb cokoli jiného. V každé veliké krizi v této zemi, právo svobodné řeči a mírumilovného shromažďování byly prostředkem, jímž lid napravil své krivdy. Až do nedávna lid Spojených Států vystihoval důležitost těchto základních podmínek veškeré svobody, avšak v posledních několika měsících, bez protestu, byli jsme svědky velmi pozoruhodného zachování do těchto práv. Státní a místní úředníci, fidice se vlastními libovůli, přijali bismarkovské a ruské metody k umlání tisku a zatýkání a uvězňování osob, které mluví jiným se neprovinily, než že se shromáždily, aby porokovaly o svých společných zájmech. Nejkrivlavější porušování těchto práv se udála v Paterson, N. J. Ať eokoli jest podkladem sporu mezi stávkáři a továrníky, vzalenečtí lidé nemohou uzavřiti oň nad tímto nebezpečným zasaňováním do práv jednotlivců."

Tímto slovy vystředna jest správně eslá povaha věci. Američka, chce-li si zachovati občanskou svobodu, nesmí k těmto zjevům přihlížeti lhostejně. Vypuke-li někdy stávka, nebudou třeba všechny sympatie na jednu stranu, avšak když takový násilnický způsobem jsou porokována všechna ústavní práva, jako se stalo ve městech výše vyjmenovaných, vyvstává mnohem větší a důležitější otázka, nežli pouhého maldřevého sporu mezi dílnictvem a zaměstnavateli. V pátek nedlouho telegraly, že v Paterson usvědčena byla porota okružního soudu 38 stávkáři, mužů i žen, s nezákonnitě shromážděním se s uhoem prý býti potrestáni vězením od jednoho do tří roků a pokoutou až do \$500. Jaká to "nezákonnitě shromáždění" bylo, každý snadno se domyslí; ne-

bylo nezákonnitým v duchu a dle znění ústavy Spojených Států, ale byla to policie, která za "nezákonnitě" je prohlásila a porokoi. jichž kapes snad se dotýká přítomný spor mezi dílnictvem a továrníky v Paterson, vyvřáli policie nad ústavu. K takovým věcem nesmí národ tento přihlížeti lhostejně.

Když jest někde ohrožena tak zvaná "osobní svoboda" se strany prohibičtíků, to jest lidé dají se vyburcovati, avšak v tomto případě, kde jedná se o zájmy mnohem větší důležitosti, jenom málokde protest se ozve. Jest důležité, aby si lidé zachovali i tu osobní svobodu, pokud se jedná o svlažení žizně neb pohovoření si v hostině; jest záhodno, aby taková svoboda, pokud není na závadu jiným, si hájili a chránili, než oě důležitější jest, aby si zachoval lid svobodu volného shromáďování se, svobodu řeči a tisku. Zatažení otázky "osobní svobody" do americké politiky nejde jí k duhu, neboť často volen jest "bűdler" a veřejný zloděj jenom proto, že jest "liberální" a v Illinois dokonce použito bylo organisace, která si vytkla za účel hájení "osobní svobody" k porážce iniciativy a referenda, tedy lidového zákonodárství; avšak pávodní zodpovědnost spadá zde na živel prohibičtí, který omen protitlak vyvolal.

V otázce této "osobní svobody" konečně mohou se náhlele poctivě různiti, avšak sotva může býti poctivě různosti mínění, když jde o zachování takových ústavních záruk, jako jest svoboda slova, svoboda tisku a volného shromáďování se. Tyto svobody, všemi občany bez rozdílu, měly by býti zárlivě střeženy a v pádu potřeby hájeny.

ZÁJMY NÁRODA A ZVLÁŠTNÍ ZÁJMY.

Jak před časem ve zprávách jsme se zmínili, prezident Wilson vydal zvláštní prohlášení k veřejnosti, v němž upozorňoval, jaký vliv činí jest na senát v spojení s Underwoodovou celní předlohou. President pravil, že prý Washington plný jest náhoněch, "lobbyistů," a že velké sumy peněz jsou vynakládány, hlavně za místo v časopisech, aby se dělala nálada ve prospěch zájmů, které snad Underwoodová předlohou mají býti postiženy.

Není to ovšem poprvé, že činěn jest nátlak na kongres, jenž pravěsti má revisi clo, naopak dělo se tak vždycky a někteří staří senátoři pamatují náhoněch a různých agentů zvláštních zájmů ve Washingtoně mnohem více, nežli přítomně. Také nelze říci, že se tu jedná o strannickou politiku, nýbrž je to politika zvláštních zájmů. Demokratictí senátoři v Louisiany jsou tak "silní" pro clo na eukr, jako továrníci z Novo-anglieka pro clo na své výrobky, aneb senátoři z Wyomingu a jiných západních států, kde se o vece postují, pro clo na vlnu.

Co toto píseme, byla již skoro polovice senátorů povolána před zvláštní vyšetřovací výbor, aby pověděli o svých zkušenostech s lobbyisty, a skutečně skoro každý měl s tím neb oním nějakou "řeč," ale ovšem že to bylo všecko pouze legitimní "domlouvání se," zcela nevinné, prosté i sebe menšího zláni koropec. Kdo také by se odvážil přijíti k senátoru Spojených Států s nějakým nepatřičným návrhem, kdo by si troufal vzíti jenom na okamžik v pochybnost jejich bezúhonnost, jejich poctivost a naprostou oddanost zájmům národa! Myslíme, že mnoho nepředbíháme přitímto vývoji události, když napíšeme, že ani na jediného senátora nebyl činěn nepatřičný vliv — ale jest dosti pravděpodobno, že bude nějaká větší výsledek těch lobbyistů čili náhoněch. Neboť zvláště výbor hodlá se jich ptáti, jaké mají spojení s tím neb oním vládním zájmem, proč dávají přednost pobytu ve Washingtoně v této době, kdy jest mnohem přetěžován a nemožno vyše na severu a kdo plati výlohy jejich panského živobytí — jest možno, že něli k tomu výslehu dojde, některé z lobbyistů nastají se do své služby podněti ze zdravotních ohledů.

Zájímavé miněni během svého výslehu projevil senátor Kenecov a lůsky, a sice, že to nebudí nej-

potutelnější lobby, jest ona společenská, totiž: Ve Washingtoně žije hodně boháčů, kteří mají zájmy v průmyslech nebo i v mine-rálních bohatstvích země, a ti dávají si na tom záležet, aby se seznámili se senátory neb kongresníky a ještě více dají si záležet na tom, aby si je naklonili a zavázali různými drobnými pozornostmi a službičkami, — a přece takový senátor nebyl by proti zájmům toho, s nímž denně se stýká, v němž poznal takového dokonalého gentlemana a v jeho choti takovou výbornou hostitelku, přece nebyl by proti zájmům těch, a nímž se stýká ostatní členové jeho rodiny, žena, dcery, synové, atd. Ono se to sice pěkně mluví o "zájmech národa," ale zde jsou zájmy mnohem bližší, je tu důvěrná osobní přátelství, jsou tu závazky za přeeetné pozornosti a službičky a celkem možno říci, že takováto společenská lobby skorpumpovala více zástupců lidu, nežli přímě nabídnutí peněz.

Pěkně to vystihl cartoonista "Chicago Tribune," McCutcheon, jeden z nejlepších v zemi, svojí serií cartoonů o kongresníku Pumphrey. Kongres Pumphrey zvolen byl jako radikál a přišel do Washingtonu jako radikál, se širákem na hlavě a s vysokými i-deály v ní a první jeho řeč byla radikální. Než brzy potom společenská lobby nastražila na něho své síťe a v těch kongresních Pumphrey uvázl. Seznámil se senátory a s velikými boháči, jezdi na železnicích na volné listky, konečně byl počastován i výletem do Evropy, jeho žena div nepřišla o rozum, když obdržela pozvání na zábavu, kde se měl sejti výskvětlé washingtonské společnosti a dlužno doznati kongresníku Pumphreymu, že dlouho vedl vnútřní boj, ale prohrál v něm, a z toho jeho radikalismu zbyl jenom omeň širák. Na konce ani reputace nezbyla, neboť voliči vystihli jeho zpronevěření se zásadám a porazili jej a ta vznešená společnost neměla pro něho dále žádné potřeby.

Taková malá dramata odehrávají se ve Washingtoně při každém zasedání kongresu a nehoršim jest, že zákonem nelze tomu čelit. Takové společenské lobby, takovým svodům oddolá jenom silný, oceový charakter. A také hodně mohlo by vykonati ostrážité veřejné mínění, které pány poslance a senátory mělo by stále na mušce a dobře si všimálo, jak v kongresu hlasují.

HOŠI OD "COMMONERU."

Kdo by neznal p. Bryanův "Commoner," neb aspoň nesyšel o něm, musí někde spatí jako Rip Van Winkle. "Commoner" jest v Americe skoro tak povědomý, jako p. Bryan sám. Není to sice žádný nákladný žurnál, ale za to slušně výnosný, což jest celkem všeč vedlejší, neboť p. Bryan při svých vysokých ideálech nikdy o urzký mamon mnoho neudal; ale všeč hlavní jest, že "Commoner" tuet roků neb více ostřihal tradice demokratické strany tak věrně a hrdlivě jako římské vestálky onen věčný oheň před tou bohyní, po které jméno dostaly. Demokratictí nikoho nemělo cenu přislověně zlámané gruše, když p. Bryan a "Commoner" řekli, že neudí to ta pravá odrůda a tou pravou odrůdou nebylo demokratictí těch, kdož pro p. Bryana nehlasovali za presidenta, hlavně v r. 1896, kdy sveden byl republikánský zápas o otázku ražby stříbra při poměru 16 k 1. Byla to tehdy hodně ostrá kampaň a obě strany ušátovaly, že, zdali ta jejich nevykrajce, mohli bychom všichni ihned spáchat "harakiri," nežli v úzkostech očekávati jistou záhubu v té katastrofě, která zemi musila stihnouti.

Strana p. Bryanova tehdy prohlásla a jest nám potěšením sdělit, že ta strana proroktví se nevyplnila a že zvláště p. Bryan neudí nejmenších příčin stříhávati si na hubený léta. — naopak prosperita zrovna se mu dohřovala do stavení, tak že nyní p. Bryan sám jest jedním z těch plutokratů, na něž sůdvaly oheň a síra v r. 1896. To však nepravíme, že bychom mu sávidili, nikoli, pan Bryan zasluhuje si každý cent, který má. Nikdo jest, kdo poslouchal jeho slovažku, neboť ke každému a u-

ho dávodu, že neužil dosti za své peníze; žádný z odběratelů "Commonera" nemusil si stěžovati, že ten žurnál nemá cenu \$1,00 ročně; každý, kdo četl cestopisy p. Bryanovi, když vzal to kolem světa, jisté se pobavil a jeho knihy také mají tu hodnotu, jakou nakladatelé v dollarech a centech za ně požadují. Není tedy jméni p. Bryanovo potřsněným jménem, není p. Bryan "darebou velikého bohatství," jak p. Roosevelt nazýval naše prominentní občaně.

Na prosperitu nemusil si tedy p. Bryan stěžovati během těch šestnácti roků republikánské vlády, ale co do praktických výsledků v americké politice, zde i za hranicemi, hlas jeho byl hlasem volajícího na poušti. Teprve od 4. března tohoto roku stal se hlasem volajícím k zástupům, Pan Bryan jako premier Wilsonovy administrace snadno mohl by zastřiniti samotného presidenta, ale v tom brání mu jeho vrozená skromnost a taktosť, kterou všichni novináři chválí. Pan Bryan, pokud to jenom jde, zůstává v požadí a že nemine dne, aby jeho jméno nebylo v novinách aspoň na deseti místech, není nikterak jeho vinou.

Vyznamenání, kterého se dostalo zakladateli a vrehnímu redaktoru "Commoneru" každý mu přeje, a také nebudí záviděno druhému redaktoru "Commoneru," p. Metcalfevi, že na něho p. Wilson pamatoval tím nejlepším místeckem, které k zadání měl. — Daud nedopřál p. Metcalfevi, aby se stal guverněrem Nebraska, poněvadž do toho voliči měli co říci, avšak lidé hrdlieli na Pamonském pásmu nemají do toho co říci, kdo má býti jejich guverněrem — v tom měl jedině a rozhodující slovo kollega Bryan a p. Wilson — a Dick Metcalfe opravdu vysoko to přivedl. I když doznáme, že Dick stejně jako pan Bryan, jest mužem vysokých ideálů a že nedbá o urzký mamon, o no to přece jenom není k zahoeení, mti \$14,000 služného ročně, máti palác a službenictvo a to všechno na vládní útraty, býti vůbec skoro takovým mistokrálem jako jest zástupce britické koruny v Indii, žiti si jako nějaký orientálský potentát — to má býti nyní údělem Dicka Metcalfa, kdysi zpravodaje omažského "World-Heraldu."

Bylo tedy na hochy od "Commoneru" stědře pamatováno demokratickou administrací a všemu Will Maupin, bývalý oficiální básník a humorista "Commoneru" má býti ustanoven fidiletem vládní tiskárny s platem \$5,500 ročně. Přejeme to ze srdce těm hochům od "Commoneru," — p. Bryanovi, jenž vlastně přinesl na penězích nesmírnou oběť své vlasti, neboť to, co si vydělá jako sekretář státu, ani nepostačí na "rent," přejeme to povýšeni Dick Metcalfevi, jenž až do sud vedl bídnou existenci při dozučeném \$5,000 ročně a při povinnostech, které od něho vyžadovaly napsati za týden asi tolik, jako my musíme napsati za den, přáli bychom i Will Maupinovi ono místo správce vládní tiskárny, když nevděčný guvernér Morehead jej neustanovil komisařem práce — ale když ti hoší jeden za druhým opouští "Commoner," jaký bude osud jeho, so stane se z "Commoneru"?

Odporný dech.

Některí lidé čtí se nešťastnými, zapáchá-li jim z úst. Nešťastli přičina v zkažených zubech a hnilých dásních, musíme ji hledati níže, v žaludku nebo ve vnitřnostech. Jest zřejmým, že někde něco se rozkládá, huje a tu jest třeba rychle zakročit. Rozmám dá, že hlavní věč jest vyčištění celou soustavu, žaludku, vnitřnosti, krev. To učiní jediná Trinerova Léčivá Iluška Vlna, která jest přirovnávaná čistěmu kve a silitelem celého těla. Proto jest účinek jeho tak znamenitým a tak rychlým ve všech chorobách spojených se zkepus, odpadným dechem, bolestmi hlavy, nevolností a slabostí a ve střeších, špatnou chuti k jídlu, obtížením na žilce, krkání a vrhnutí. V lékárnách Jos. Triner, 1333-1339 N. Ashland ave., Chicago. Pošlete lékárníka, by Vám oplatil Trinerův Léčivý Lúsant. Jest to nejlepší lék na zahubání bolesti. Ad